

[Thestrup.]

folk fra alle de forskellige kredse til et møde i Holstebro, hvori jeg som medlem af lokaludvalget i Herning deltog. Der var en meget stærk stemning for straks at gå i gang med oprettelse af standretter og begynde selvstændigt at eksekvere dødsstraf. Jeg advarede på det indstændigste mod standretter, men jeg gik med til, at dødsstraf var nødvendig, og jeg tog sammen med 3 andre her til København, hvor vi i en sen natte-time fik foretræde for minister Frode Jakobsen.

Han kunne vise os udkastet til det, der senere blev loven af 1. juni 1945, og da vi havde set det, måtte vi erkende, at dér var dødsstraf i så rigelig en grad, at der ikke var nogen grund til at gøre yderligere indvendinger.

Jeg kan derfor ikke sige andet, end at mine erfaringer dengang tilsagde mig, at hvor utiltalende dødsstraf end er, hvor meget vi end har imod dødsstraf, så er det en nødvendighed, og jeg tror, det var en nødvendighed dengang, hvis vi skulle have undgået standretter og et opgør, der var uden nogen som helst rimelige og fornuftige regler.

Jeg var i 1952 ordfører for mit parti ved behandlingen af straffelovens bestemmelser i kapitlerne 12 og 13, og dér gik jeg ind for anvendelse af dødsstraf. Det gjorde i øvrigt langt den største del af folketinget her. Jeg tror ikke meget på den præventive virkning, deri er jeg enig med hr. Arne Christiansen; jeg tror ikke meget på, at det har nogen virkning over for de mennesker, der begår landsforræderi, at de kan risikere dødsstraf. Det kan have nogen virkning over for den, der vil desertere under krigen, men over for de andre har den næppe nogen virkning. Men jeg frygter, således som både hr. Arne Christiansen og hr. Albertsen har sagt det, for de konsekvenser, der kunne blive, hvis vi gik hen nu og afskaffede dødsstraf og vi så alligevel kom til at stå over for en situation, der kunne ligne den, vi stod over for i 1945.

Det, jeg frygter for, er love med tilbagevirkende kraft, oven i købet en lov om dødsstraf med tilbagevirkende kraft, men endnu mere et opgør, hvor ingen regler bliver fulgt, hvor det er standretter, der kommer til at bestemme. Derfor vil jeg, men jeg er naturligvis villig til i retsudvalget at høre på ar-

gumenter og meget nøje overveje min stilling, på forhånd være imod, at vi afskaffer dødsstraffen.

Justitsministeren (Hjortnæs): Jeg vil meget gerne takke for en særdeles nøgtern fremlæggelse af de forskellige synspunkter. Jeg skal i øvrigt ikke gøre mange bemærkninger, men hr. Albertsen kom til at sige, og det var vistnok en fortalelse, at man frikendte dem, der ikke blev ramt af dødsstraffen. De faktiske kendsgerninger er, at der blev afsagt 78 dødsdomme, de 46 blev, rigtigt konstateret, gennemført, men de øvrige blev konverteret til en fængselsstraf. Jeg er helt klar på, at det var en fortalelse, men jeg synes, jeg er nødt til at nævne denne rettelse her fra talerstolen.

Fru Nathalie Lind spurgte, hvilke betæneligheder man har gjort sig i andre lande ved dødsstraffens afskaffelse i militær regie, og her kan jeg oplyse, at generalauditøren fra forsvarsministeriet ikke er i besiddelse af oplysninger, der tyder på, at man i udlandet har været betænkelig ved at afskaffe dødsstraffen i den militære straffelov.

Jeg skal i øvrigt ikke kommentere de forskellige synspunkter, der har været fremført. Jeg nærer personlig megen sympati og er fuldstændig enig i de synspunkter, der har været fremført fra fru Nathalie Linds side og hr. Nordqvists side. Og jeg føler sådan set kun lyst til at supplere med at sige, at når det forholder sig sådan, at vi i FN har støttet en indsats på at få medlemslandene til at afskaffe dødsstraffen, så bør vi også efter min opfattelse principielt rense ud i vores egen lovgivning.

Det argument mod ophævelse af dødsstraffen, som jeg personlig finder væsentligst, det er det, der refererer sig til de erfaringer, man har indhøstet fra retsopgøret efter besættelsen. Nu er det naturligvis hypotetisk, om vi kommer i en lignende situation i fremtiden; der er i hvert fald ingen af os, der håber på det. Jeg ved heller ikke, om der er nogen, der forventer det. Men vi kan i hvert fald ikke sige noget afgørende om, hvordan befolkningens holdning vil være til den tid. Det er i hvert fald ikke på forhånd givet, at befolkningens holdning vil være således, som den var i 1945, hvis situationen skulle opstå. Derfor finder jeg personlig ikke, at argumentationen er stærk